

ופרשו. כדי ללקת יומם וליליה,
אספקלרייה המאריה, ושלא
מאריה. ועוד, כדי להטעות את
המצרים, שיאמרו מקרה הוא,
שפתחוב (ישעה ט) נואלו שרי צוען,
וכתווב (שם מה) משיב חכמים אחר,
ועל כן שהלכו ביום ובלילה.

רבי אבא אמר, אשרי חלום של
ישראל שהקדוש ברוך הוא הוציא
אתם ממצרים להיות חלקו
ונחלתו. וכא ראה, הצד הימני
נמצאה חרות לישראל, וכן לעתיד
לבא, שפתחוב (ישעה ט) והיה ביום
ההוא יתקע בשופר גדול וגוי.

ומושום אותו יובל עליון, התעבבו
חמשים يوم לkapל התורה ולקרב
להר סיני. וכיוון שהלכו ביום, הילכו
בלילה, להיות הפל יום אחד בין
יום וליליה, ולא נמצאת הפרדה.
ולא עוד, אלא שפלם הילכו
במנוחה לרצון נפשם, ביום
שקלבו התורה, היו חמישים ימים
שלמים, ימים ולילות בראשו, שאין
יום בלילה, ואין לילה ביום,
וליליה ביום נקרא יום אחד. וכיון
שהלכו חמישים ימים שלמים, אז
שרו עליהם אוטם חמישים ימי
היובל, ומצד של היובל (בפה) נתנה
 להם תורה, וכלן הילכו יום וליליה.
ואמר רבי אבא, בתוב ויהי כי יקנו
 יצחק ותבהין עיניו, לאפה? הרי
בארנו, שמי שאוהב רשותם, אך
הוא. וכא ראה, ביצחק נכלל
הלילה, וליליה לא בהיר, ועל זה
ומתקבנן עיניו, והכל אחד.

רבי יצחק פתח ואמר, ייגד למלך
מצרים כי ברחה העם. ויגד - מי אמר
לו? אלא כן פרשוויה. אבל חכמיו

וთא חזى, ביצחק אתבליל
ליליה, וליליה לא בהיר, וכלא חד.

רבי יצחק פתח ואמר, (שמות יד) ויגד למלך מצרים כי ברחה העם. ויגד, מאן

לאתתיקרא שמא דקודשא בריך הוא,
ברתיכוי ופרשו. בגין למיזל יממה וליליא,
אספקלרייה דנברה, וידלא נברה. ותו, בגין
לאטעהה למזראי דימרונו מקרה הוא,
הכתיב, (ישעה ט) נואלו שרי צוען, ובתיב (ישעה
ט) משיב חכמים אחר, ועל דא אזלי ביממה
ובלילה.

רבי אבא אמר, זפאה חולקיהון דישראל,
dkodsha בריך הוא אפיק לוון ממצרים,
למזרוי חולקיה ואחסנטיה. ותא חזى, בסטרא
דיובלא, אשתחח חירוי ליישראל. וכן לזמנא
דאתי, הכתיב, (ישעה ט) והיה ביום ההוא יתקע
בשופר גדול וגוי.

ובגין ההוא יובלא עלאה, אתעכבו חמישין
יוםין, לקובלא אוריתא, ולמקרב
לטורא דסיני. וכיון דازלי ביממה, אזלי
בליליא, למזרוי כלא חד יומא, בין יממה
וליליא, ולא אשתחח פרישו.

ולא עוד, אלא דכלחו בנייחא אזליין,
לרעotta דנפשיהו, ביומא דקבילו
אוריתא, הו חמישין יומין שלמין, יומי
ולילי בדקא יאות, דלית يوم בלא לילה, ולית
לילה בלא יום, וליליה ביום אקרי יום אחד.
וכיוון דזלו חמישין יומין שלמין, בדין (לקבל
חמשין דיובל ובעמ"ו) שארו עלייהו איפון חמישין
יוםין דיובל, ומסטרא דיובל אתייהיב
להו אוריתא, ובגין קה אזליין יומא וליליא.
ואמר רבי אבא, בתיב (בראשית כ) ויהי כי יקנו
יצחק ותבהין עיניו, אמאי. קא
אוקימנא, מאן הרחים לחיבא, קבי הוא. ותא
ליליא, וליליא לא בהיר, ועל דא ותבהין עיניו, אמאי.

רבי יצחק פתח ואמר, (שמות יד) ויגד למלך מצרים כי ברחה העם. ויגד, מאן